

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Εκδιδεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν,
ἀξιώθεν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς
Δ' Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίᾳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίας καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δρ. 8
διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν φρ. χρ. 10. — Τιμὴ φύλλου: Διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν
δρ. 0,20 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν φρ. χρ. 0,20.

Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαίτεραι
συμφωνίαι. — Γραφεῖον: ὁδὸς Νομισματοκοπείου ἀριθ. 7 παρὰ τὴν
Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

1895.

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἀπριλίου.

Ἀριθ. 17.

ΔΙΠΛΗ ΨΥΧΗ

1

Δὲν τὸ γνωρίζω ἀπὸ ποῖα θύρα
Νὰ μπῆκα μέσα στὴ ζωή·
Ἡ Πρόνοια τάχα, τάχα ἡ Μοῖρα
Μοῦ φύσηξε ζωῆς πνοή;

Ἀλλ' εἴτε Πρόνοια, εἴτε Μοῖρα,
Ἐνα μονάχα ξέρω, αὐτό:
Ξέρω διπλὴ ψυχὴ πὼς πῆρα,
Καὶ πὼς διπλὴ ψυχὴ κρατῶ.

2

Ἐδὺ ποῦ μέσα μου σὲ νιώθω, λάβα
Καὶ λιοβόρι σὰ νὰ σὲ καῖνε, Ἐδὺ,
Ποῦ μιὰ φωνὴ γροικῶντας πάντα:—
[Τράβα!—,
Τραβᾷς πρὸς τῶν Σειρῶνων τὸ νησί.

—Τράβα!—Καὶ δίχως ἴσκιό μιᾶς φροντίδας
Κοιμᾶσαι μέσ' στῆς Κίρκης τὴ σπηλιά,
—Τράβα!—Καὶ μέσ' στοὺς κήπους τῆς
[Ἀρμίδας
Ἀνθολογᾶς φαρμακερὰ φιλιά.

Ἡ σάρκα ἂν εἶνε ἀστέρι καὶ μαγνήτης,
Ἡ σάρκα φέρνει μπόρες καὶ σεισμούς·
Εἶσαι τῆς Θηβαΐδος ὁ ἐρημίτης,
Καὶ παραδέρνεις μὲ τοὺς πειρασμούς.

Λατρεύεις τὴν τυφλὴ θεά, τὴν Ὑλν,
Εἶνε γιὰ σένα ὁ κόσμος ἓνα Οὐρί·
Κολλημένο στὰ πύρινα τὰ χεῖλη,
Διψᾷς νὰ λυώσης, ἄλυωτο κερί!

Τὴν Ὑλν προσκυνᾷς τὴν κυβερνήτρα
Τὴν ἄφθαρτη ποῦ τὰ φθαρτὰ κρατεῖ,
Ληστής ὅλο σὲ δένει κι ὅλο λύτρα
Τοῦ δίνεις κι ὅλο βρῖσκεσαι δετή.

Ὡ κολασμένη ὁρμή, ποῦ βαθεῖα σπέρνεις
Τὴν παραζάλη καὶ τὴν ταραχή
Κι ὅλο σὲ βάλτα μὲ κολλᾷς, μὲ γέρνεις,
Ἡ δική μου δὲν εἶδ' ἐδὺ ψυχῇ;

3

Κ' ἔπειτα, Ἐδὺ ποῦ δὲν τῆς μοιάζεις,
[ἢ ἄλλν,

Ὡ ταξιδεῦτρο' ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς,
Ἐδὺ μὲ τ' ἀνίστορῃτα τὰ κάλλν,
Ποῦ εἶδ' ὅλην προσευχὴ κι ὅλην ἓνας νοῦς!

Σὲ χαίρεται κι' ὁ Ἰππόλυτος, ὦ νίκη
Τοῦ ἀγνοῦ σὶ μολυσμένη ἐδῶ πηγὴ!
Σὰν ἀδερφούλα τῆς ἡ Βεατρίκη
Ἀπ' τὸ χέρι στὰ ὕψν σὲ ὁδηγεῖ.

Ἡ κόρη τοῦ Ἰεφθάε σὲ προσμένει
Πνιχτὴ στὰ δάκρυα τὰ παρθενικά·
Μεγαλόκαρδη ἐσ' εἶσαι Πολυξένη,
Καὶ πλέον ἄδολη ἀπ' τὴ Ναυσικά.

Ἀπὸ τὴν παντοδύναμν Ἰδέα
Βγαλμένη, ἐκείνη μόνον προσκυνᾷς,
Ἡ ἀκτίνα τῆς ἐσ' εἶσαι ἡ πλέον ὥραία,
Ἐλεύθερα φτερὰ παντοῦ πλανᾷς.

Ὅσο ποῦ νᾶρθῃ ὀνειρεμένη μέρα,
Καὶ νὰ γυρίσῃ πάλιν ἡ λαμπρὴ
Παρθένα στὴν ὁλόλαμπρην μητέρα,
Ἡ σπῖθα τὴ φωτιά νὰ ξαναβροῖ.

Ὡ θεῖα ὁρμή ποῦ μέσα μου σὲ νιώθω
Μακριὰ ἀπ' τῶν ἐγκοσμίων τὴν ταραχή,
Σὰν κάτι ποῦ δὲν μοιάζει μὲ τὸν πόθο,
Ἡ δική μου δὲν εἶδ' ἐδὺ ψυχῇ;

4

Κ' ἐδὺ καθάριο τῆς Ἐδὺ ἀέρι,
Κ' ἐδὺ πνοὴ τῆς ἁμαρτίας θολή,
Τὸ μεγαλόφτερο δὲν εἶσθε ταῖρι,
Ποῦ κλουβὶ τὸ κορμί μου σφιχτοκλεῖ;

Χωρὶς μιὰ δίψα ἐλευθερίας, τῶν δύο
Ψυχῶν δὲν εἶμαι ταπεινὸς ραγιάς;
Μήπως μὲ πίστιν ἴδια στὸ βιβλίον
Τὸ μαγικὸ δὲν σκύδω καθεμιᾶς;

Μήπως δὲν εἶσθε ἀθάνατες νυφάδες,
Ἐδὺ τῆς πλάσεως—ποιὸς δὲν θὰ τὸ εἰπῇ;—
Κ' ἐδὺ τοῦ ἀπλάστου; Μήπως, ὦ
[ἀδερφάδες,
Δὲν εἶσθε ἓνους πατέρα ἐσεῖς καρποὶ;

Κι αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Ἥλιος, ὁ πατέρας,
Πλάστης παράξενος παρὰ σοφός;
Δὲν ἐγίνες—γιὰ πές μου,—ὦ διπλὸ τέρας,
Ἐδὺ ἀπ' τὴ λαύρα του κ' ἐδὺ ἀπ' τὸ φῶς;

(Ἀπὸ τὸ «Τραγοῦδι τοῦ Ἥλιου»).

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

